Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος. . » 4.—	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1905 — Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 29

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὅπου οἱ ἀναγνῶσταί μας δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν μανθάνοντες διατὶ ὁ Γάστων, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Φραγκίσκος τοῦ Ἐστιράκ ἐπήγαιναν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ κ. Ἀρτανιάν, καὶ πῶς εὑρῆκαν κατ' ἀρχὰς τὸν ἐξαίρετον Πλανσέτον.

Ἐνῷ οἱ ἥρωές μας διευθύνονται πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Πλανσέτου, ἔχω ἐγὼ τὸν καιρὸν νὰ σας εἰπῶ, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ τρεῖς νεαροὶ εὐπατρίδαι, τοὺς ὁποίους σᾶς παρουσίασα μὲ τόσον ἀπότομον τρόπον.

Πλησιέστατα εἰς τὰς γαίας τοῦ Ἀρτανιάν, εἰς τὴν χώραν τῆς Βεγόρρης, κεῖται τὸ κτῆμα τοῦ Ἐστιράκ, τοῦ ὁποίου ὁ αὐθέντης καὶ κύριος, ὁ βαρῶνος τοῦ Ἐστιράκ, ἦτο ἐγκάρδιος φίλος—καὶ μάλιστα κάπως μακρυνὸς ἐξάδελφος τοῦ ἐπιφανοῦς ἄρχοντος Ἀρτανιάν, ὅστις διαδοχικῶς ἔσχεν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του τοὺς σωματοφύλακας τῶν Αὐτῶν Μεγαλειοτήτων Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ' καὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

Ὅταν ἠσθάνθη προσεγγίζοντα τὸν θάνατόν του, ὁ γηραιὸς ἄρχων τοῦ Ἐστιράκ ἐκάλεσε πλησίον του τοὺς τρεῖς υἱούς του, τὸν Γάστωνα, τὸν Πέτρον καὶ τὸν Φραγκίσκον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος εἶχεν ἡλικίαν 18, ὁ δεύτερος 16 καὶ ὁ τρίτος 12 ἐτῶν. Ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν εὐχήν του, καὶ τους διέταξε νὰ μεταβῶσιν εἰς Παρισίους πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐξαδέλφου των κ. Ἀρτανιάν, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ τους προσελάμβανεν εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ οἴκου του, ὡς τιμητικοὺς ἀκολούθους, διὰ νὰ τοὺς προασκήσῃ εἰς τοὺς ἐνδόξους κινδύνους τῶν πολεμικῶν ἄθλων. Ἀφοῦ ἐξέφρασεν οὕτω τὰς τελευταίας θελήσεις του, ὁ ἄρχων τοῦ Ἐστιράκ παρέδωσε τὸ πνεῦμα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρυσμένων καὶ θρηνούντων υἱῶν του.

Ὁ Γάστων, ἅμα ἔγινεν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας καὶ βαρῶνος τοῦ Ἐστιράκ, ἀπεφάνθη ὅτι ἔπρεπεν ἄνευ ἀναβολῆς νὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ πατρικαὶ θελήσεις, καί, μόλις ἀπέδωκαν τὰ τελευταῖά των καθήκοντα πρὸς τὸν μακαρίτην πυργοδεσπότην, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐξεστράτευσαν διὰ τὸ Παρίσι.

Ὡς ἠδυνήθησαν ἤδη οἱ ἀναγνῶσταί μας ν' ἀντιληφθοῦν, οἱ χαρακτῆρες τῶν τριῶν ἡρώων μας παρουσίαζαν ἀνομοιότητας ἀρκετὰ ἐμφανεῖς.

Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐξ ἴσου ἀνδρεῖοι, εἰλικρινεῖς καὶ γενναιόφρονες. Ἀλλὰ ὁ Γάστων, ὁ πρεσβύτερος, ἐφαίνετο ἠρεμώτερος, περισσότερον ἀπαθής, περισσότερον περίσκεπτος καὶ λογικός. Ὁ Πέτρος ἦτο ἓν εἶδος ἐφήβου Ἡρακλέους, ὅστις εἶχε καταβάλῃ περισσοτέρας μερίμνας διὰ ν' ἀναπτύξῃ τοὺς μυῶνάς του, παρὰ διὰ νὰ στολίσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του. Τέλος ὁ Φραγκίσκος, παιδὶ σκανδαλιάρικο, ζωηρὸν καὶ ἔξυπνον, ἐξεδήλωνεν εἰς κάθε περίστασιν εὐφυΐαν ὀξεῖαν καὶ ἀσφαλῆ, ἀλλὰ προερχομένην ἐξ ἐνστίκτου μᾶλλον παρὰ κατόπιν σκέψεως. Διὰ νὰ τελειώσωμεν τὴν ταχεῖαν ταύτην σκιαγραφίαν τῶν τριῶν ἀδελφῶν, ἂς εἴπωμεν ὅτι ἐχειρίζοντο τὸ ξίφος ὡς ὁπλομάχοι ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Φραγκίσκος. Ὁ πατέρας των, ὁ βαρῶνος Ἐστιράκ, εἶχε χρηματίσῃ, μετὰ τοῦ κ. Ἀρτανιάν, εἷς τῶν ἀρίστων ὁπλομάχων τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ', εἶχε δὲ κληροδοτήσῃ εἰς τοὺς υἱούς του τὴν βαθεῖάν του γνῶσιν τῆς ὁπλομαχητικῆς καὶ μερικοὺς μυστικοὺς σπαθισμούς, τοὺς ὁποίους αὐτὸς μόνον ἐγνώριζε.

«Οἱ τρεῖς φίλοι μας ἔσπευσαν νὰ δεχθοῦν...» (Σελ. 226, στ. γ')

— Ἂν δὲν με ἀπατᾷ ἡ μνήμη, διεκήρυξεν αἴφνης ὁ Πέτρος, ἔχομεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Μοντλερὺ σήμερον τὴν αὐγήν, ἀφοῦ ἐκάμαμεν πρόγευμα ἐκ τῶν ἐλαφροτάτων. . . Δι' αὐτό, πρὶν μεταβῶμεν μακρύτερα, προτείνω νὰ σταματήσωμεν. . .

— Ἐγὼ προτείνω, εἶπεν ὁ Γάστων βραχυλόγως, νὰ εὕρωμεν πρῶτ' ἀπ'ὅλα τὸν κ. Πλανσέτον.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ὁ ταλαίπωρος Πέτρος ἔρριψεν εἰς τὸν πρωτότοκον βλέμμα δυνάμενον νὰ συγκινή-

σῃ καὶ αὐτὸ τὸ σινικὸν τεῖχος· πρέπει δὲ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ καρδία τοῦ Γάστωνος ἦτο σκληροτέρα καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ περίφημον τεῖχος, διότι ὁ Γάστων ἔμεινεν ἀπαθής. Ὁ Πέτρος ἀνεστέναξεν, ἐχασμουρήθη τρομακτικώτατα καὶ ἐπέσπευσε τὸ βῆμα τῆς ἡμιόνου του.

Τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν περίφημον ὁδὸν τῶν Λομβαρδῶν. Ἅμα ἔφθασαν ἐκεῖ, οἱ τρεῖς φίλοι μας εἶδαν κρεμασμένον εἰς μίαν κρεμάστραν καὶ ταλαντευόμενον εἰς τὸν ἀέρα τὸ *Χρυσὸ Γουδόχερο*, τὸ ἔνδοξον τεχνόσημον τοῦ ἐνδοξοτέρου ἐπαγγέλματος τοῦ Πλανσέτου.

Ὑπὸ τὸ τεχνόσημον αὐτό, μὲ τὸ πρόσωπον ὁλοστρόγγυλον καθάπερ ἡ πανσέληνος, μὲ τὰ μάγουλα φουσκωτὰ καὶ τὸ χρῶμα χρυσοκόκκινον, μὲ τὰ σαρκώδη χέρια του σταυρωμένα ἐπάνω εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ γαστέρα του, ὁ κὺρ-Πλανσέτος ἐπιθεωροῦσε, μὲ ἦθος ἀπεριγράπτου αὐταρεσκείας, τὰ γαστρονομικὰ πλούτη τοῦ πάγκου του.

Μόλις τον εἶδαν, ὁ Γάστων, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Φραγκῖσκος ἀντήλλαξαν βλέμμα πολὺ σημαντικόν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐσκέπτοντο ἐνδυμούχως: «Τί θὰ μας ἔκῃ τώρα αὐτὸς ὁ παντοπώλης; Εἶνε δυνατὸν αὐτὸς ὁ χονδρὸς νὰ εἶνε προωρισμένος ἀπὸ τὴν μοῖράν μας νὰ μας δείξῃ τὸν δρόμον, ἅστις ὁδηγεῖ εἰς τὰς τιμὰς καὶ τὴν δόξαν;»

Βλέπων τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην ἱππικὴν συνοδίαν, ὁ κὺρ-Πλανσέτος ἔδειξε μερικὰ σημεῖα ἐκπλήξεως. Το ἄλογο, προπάντων τὸ ὁποῖον ἐβάσταζε τοὺς δύο ἀδελφούς, ἐφαίνετο ὅτι πολὺ τὸν ἔβαζεν εἰς συλλογισμούς.

«Μάλαγα! ἐμουρμούρισεν ἀπὸ μέσα του (Μάλαγα ἦτο ἡ ἐπαγγελματικὴ βλασφημία του), νὰ ἕνα πολὺ ἀλλόκοτο ἄλογο· ἂν ἦτανε κίτρινο καὶ ὄχι κεραστί, θὰ ἐστοιχημάτιζα πῶς εἶνε παιδὶ τοῦ πωλαριοῦ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ὑπερένδοξος κύριός μου, ὁ ἄρχοντας τοῦ Ἀρτανιάν, εἰσήλασεν εἰς τὸ Παρίσι ἐδῶ καί, μὰ τὴν πίστι μου, πενῆντα σωστὰ χρόνια. Ἀμ' αὐτὴ ἡ μουλαρίτσα ποῦ πάει νὰ λυγίσῃ ἀπὸ τὸ βάρος αὐτοῦ τοῦ δυναμωμένου παληκαριοῦ!... Α! αὐτοὶ ἐδῶ μυρίζουν Γασκωνία, τρία μίλια μακριά...»

Ἀλλὰ ὁ Πλανσέτος δὲν εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τῶν ἐκπλήξεών του. Ἡ συνοδία ἐσταμάτησεν ἀκριβῶς ἐμπρὸς εἰς τὸ μαγαζί του· τὸ δυναμωμένο παληκάρι ἔφερε τὸ χέρι εἰς τὸν πλατύγυρον πῖλόν του, καὶ ὁ Φραγκῖσκος ἐπήδησε κατὰ γῆς, ἐνῷ ὁ Γάστων προσέκλινεν ἐρωτῶν;

— Πρὸς τὸν κύριον Πλανσέτον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Μάλιστα, κύριοί μου, πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἐψιθύρισεν ὁ παντοπώλης ἐντελῶς σαστισμένος· ἡ τιμὴ εἶνε γιὰ μένα.

— Κύριε, διέκοψεν ὁ Φραγκῖσκος, τοῦ ὁποίου ἡ ζωηρότης δύσκολα συνεβιβάζετο μὲ τὰς μακροσκελεῖς φιλοφρονήσεις, εἴμεθα οἱ τρεῖς υἱοὶ τοῦ κ. βαρώνου τοῦ Ἐστιράκ, ἐξαδέλφου καὶ φίλου τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σωματοφυλάκων κ. Ἀρτανιάν...

Μὲ τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τούτου, ἔλαμψεν ἡ μορφὴ τοῦ ἀγαθοῦ Πλανσέτου...

Ὁ Φραγκῖσκος ἐξηκολούθησεν:

— Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα κατ' εὐθεῖαν, διὰ νὰ εὕρωμεν τὸν διάσημον ἐξάδελφόν μας καὶ νὰ μάθωμεν ἂν ἠμπορῇ νὰ μας χρησιμοποιήσῃ εἰς τὸν πόλεμον.

—Ἔ, Ριχάρδε! ἀνεβόησεν ὁ Πλανσέτος, κόκκινος ἀπὸ εὐχαρίστησιν, φωνάζων τὸν ὑποτακτικόν του· πήγαινε τὰ ζῶα τῶν ἀρχόντων ἐδῶ εἰς τὸν σταῦλον! Ἐλᾶτε μέσα, αὐθένται μου, σᾶς θερμοπαρακαλῶ, κάμετέ μου αὐτὴν τὴν χάριν. Ὁ κ. στρατάρχης ὁ συγγενής σας, τὸν ὁποῖον πολὺν καιρὸν ὑπηρέτησα, μοῦ ἐπιδαψιλεύει τὴν πολύτιμον εὔνοιαν τῆς φιλίας του· συχνὰ συγκατεβαίνει νὰ λησμονῇ, καθήμενος εἰς τὸ τραπέζι μου, τὰ μεγαλεῖα καὶ τὰς φροντίδας τῆς βασιλικῆς αὐλῆς. Εἶχα ἐπίσης τὴν ἀπόλαυσιν νὰ δέχωμαι ἐδῶ τὸν κ. Πόρθον τοῦ Βαλλῶνος· ὁ εὐγενὴς αὐτὸς αὐθέντης εἶχε μεγάλην ἐκτίμησιν πρὸς τὰς σταφίδας, τὰ σῦκα, τοὺς χουρμάδες τῆς Ἀφρικῆς, καὶ τὰ παστέλια ἀπὸ βερύκοκκα, τὰ ὁποῖα σᾶς περιτριγυρίζουν. Τοὺς εἶχε ἐκτίμησιν ἀκριβῶς ὡσὰν τὴν ἰδικήν σας, κύριε, ἐπρόσθεσεν ὁ Πλανσέτος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος μὲ τὲς χεροῦκλες του ἀνέσυρεν ἡσυχώτατα φουχτιὲς-φουχτιὲς ἀπὸ τοὺς σάκκους τοῦ καταστήματος καὶ κατεβρόχθιζε μπουκιὲς τῆς μισῆς λίτρας.

— Ἀγαπητέ μου κύριε Πλανσέτε, ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος μὲ τὸ στόμα γεμάτον καὶ τὸ πρόσωπον ἐντροπιασμένον, σᾶς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσετε τὸ θάρρος μου, ἀλλὰ πεθαίνω κυριολεκτικῶς τῆς πείνας,— καὶ εἰς ἀπόδειξιν τούτου ὁ Πέτρος κατέπιε πέντε ἢ ἓξ ἀκόμη μεγάλα τσουρέκια τῆς Διζῶνος.

— Μοῦ τον ἐνθυμίζετε πολύ, αὐτὸν τὸν ἐξαίρετον ἄρχοντα τοῦ Βαλλῶνος, ἐξηκολούθησεν ὁ παντοπώλης· ἦτο ἄνθρωπος μὲ μεγάλην ὄρεξιν, μεγάλην δύναμιν χεριῶν, καὶ μεγάλην καλωσύνην. (Ἐδῶ ὁ Πλανσέτος ἄφισε ν' ἀκουσθῇ ἕνας βαρὺς ἀναστεναγμός, ἐνῷ δάκρυα ἐμούσκευαν τὰς βλεφαρίδας του.) Αὐθέντα μου, ἐν ὀνόματι τοῦ κ. Ἀρτανιὰν καὶ τῶν μακαριτῶν μεγάλων φίλων του, τῶν κυρίων Ἄθω καὶ Πόρθου, σᾶς καθικετεύω νὰ μὴν ἀποκρούσετε τὴν ταπεινήν μου φιλοξενίαν καὶ νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μου εἰπῆτε εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τί δύναμαι νὰ σας φανῶ χρήσιμος...

Οἱ τρεῖς φίλοι μας ἔσπευσαν νὰ δεχθοῦν τὴν ἐγκάρδιον ἐκείνην πρόσκλησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Πέτρος ἐτίμησε δεόντως μὲ τὴν καταπληκτικὴν ὄρεξίν του.

(Ἕπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἄρμ.]

Η ΑΚΑΤΑΔΕΞΙΑ

Ἡ Μαρίκα ἐπῆγε νὰ περάσῃ μίαν ἑβδομάδα τοῦ θέρους, μετὰ τὰς ἐξετάσεις της, εἰς τὴν ἐξοχὴν μιᾶς φίλης τῆς μητέρας της.

Ἡ Μαρίκα εἶνε *τώρα σωστὴ* δεσποινὶς δώδεκα ἐτῶν — πρὸς δυστυχίαν της. Λέγω πρὸς δυστυχίαν της, διότι θὰ ἦτο χαριτωμένη, ἂν ἦτο γελαστὴ καὶ πρόσχαρη ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας της. Ἀλλὰ αὐτὴ ἕνα μόνον πρᾶγμα ποθεῖ καὶ ἔχει εἰς τοὺς διαλογισμούς της: νὰ κάμνῃ τὴν μεγάλην δεσποινίδα. —θὰ ἔκαμνε δὲ καὶ τὴν μεγάλην κυρίαν, ἂν ἦτο μίαν πιθαμὴν ὑψηλοτέρα εἰς τὸ ἀνάστημα. Διὰ νὰ μὴ ζαρώσῃ τὸ φόρεμά της, διὰ νὰ μὴ τὴν νομίσουν μικρούλαν, δὲν ἐννοεῖ νὰ παίξῃ καὶ νὰ τρέξῃ μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας της.

Ἡ φίλη τῆς μητέρας της, ἡ κυρία Σμαρίδου, τὴν ἐπῆρε μαζί της ἕνα πρωϊνό, κ' ἐπῆγαν εἰς τὸ πάρκον τῆς ὡραίας κωμοπόλεώς, ὅπου παραθερίζουν τόσαι καλαὶ οἰκογένειαι. Εἰς τὸ πάρκον ἐκεῖνο, ἡ καλὴ κυρία ἐγνώρισε τὴν φιλοξενουμένην της μὲ πολλὰ ἄλλα παιδάκια, καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν προτρέψῃ νὰ διασκεδάσῃ μαζί των. Εἶχαν στεφάνια, εἶχαν τόπια, εἶχαν ποδηλατάκια, εἶχαν διάφορα ἄλλα παιγνίδια, ἔπαιζαν τὸ κυνηγητὸ καὶ τὸ κρυφτό. Καὶ βεβαίως, ὁποια ἄλλη ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῆς Μαρίκας, δὲν θ' ἄφινε τὴν εὐκαιρίαν.

Ἀλλὰ ἡ Μαρίκα εὕρισκε τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα πολὺ μικρά. Ἂν ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ μὲ κορίτσια μεγαλήτερά της, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι προθύμως θὰ ἐδέχετο. Ἀλλὰ «μ' αὐτὰ τὰ μωρά;» Ἐπροφασίσθη ὅτι τὴν ἐπονοῦσε τὸ κεφάλι της, εἶπε ψεύματα, διὰ νὰ μὴν παίξῃ μαζί των. Καὶ παρεκάλεσε τὴν κυρίαν Σμαρίδου νὰ της δώσῃ τὴν Κίς, μίαν νοστιμωτάτην μικρούλαν σκυλίτσαν, ἡ ὁποία ἦτο μικρὴ σὰν γατάκι.

— Θά της κάμω λίγο περίπατο, εἶπεν ἡ Μαρίκα.

Ἡ κυρία Σμαρίδου τῆς ἐνεπιστεύθη τὴν σκυλίτσαν, κ' ἔπειτα ἐπῆγε νὰ καθήσῃ εἰς ἕνα πάγκον καὶ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα της.

Ἡ Κὶς ἐφοροῦσε κολλάρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο δεμένη ὄχι ἀλυσιδίτσα, ἀλλὰ μία πλατειὰ μεταξωτὴ κορδέλλα. Πιάνει λοιπὸν τὴν κορδέλλαν ἡ Μαρίκα,

καὶ μὲ καμάρι τοὐλάχιστον νύμφης, χωρὶς νὰ γυρίζῃ νὰ κυττάζῃ οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά της, πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ πάρκου, ὅπου νέοι καὶ δεσποινίδες, τοὐλάχιστον δεκαὲξ ἐτῶν κ' ἐπάνω, ἔπαιζαν *τέννις*. Ἀλλὰ αὐτοὶ ὅλοι, ἀπησχολημένοι μὲ τὸ παιγνίδι των, οὔτε κἂν ἐγύρισαν νὰ ἰδοῦν τὴν *μεγάλην* δεσποινίδα, ἡ ὁποία ἐπιδεικτικῶς ἔκαμνε περίπατον τῆς Κίς.

Καὶ τότε, συνέβη κάτι φοβερὸν τὸ ὁποῖον θά σας διηγηθῶ.

Εἰς τὸ πάρκον, δὲν ἦσαν μόνον παιδιὰ καλῶν οἰκογενειῶν· ἔτυχε νὰ εὑρίσκωνται καὶ μερικὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου, τὰ ὁποῖα εἶνε ὅλο καὶ πονηριά!

Δύο ἀπὸ αὐτὰ ἐστάθησαν κ' ἔβλεπαν τὴν Μαρίκαν, καὶ ἐγελοῦσαν μαζί της.

— Κύττα, τί ξιππασμένο ξόανο, ποῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ κορίτσι! εἶπε τὸ ἕνα μαγκόπαιδο.

— Ναί, εἶδες; ἀπήντησε τὸ ἄλλο...

Ἔξαφνα, τὸ πρῶτο ἀγόρι ἔσκυψε κ' ἔπιασε ἀπὸ κάτω ἕνα μικρὸ κόκκαλο ἀπὸ ψητό, τὸ ὁποῖον εἶχαν πετάξῃ φαίνεται εἰς κανένα σκύλον ἀπὸ τὸ γειτονικὸν ξενοδοχεῖον. Κατόπιν, ἐψιθύρισε κάτι εἰς τὸ αὐτί τοῦ συντρόφου του.

Ἐγέλασαν πονηρὰ καὶ οἱ δύο, καὶ ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ τους ἀκούσῃ ἡ Μαρίκα, χωρὶς νὰ τους ἐννοήσῃ, πλησιάζουν καὶ φθάνουν ὀπίσω της.

Ἡ Μαρίκα οὔτε εἴδησιν ἐπῆρεν· ἐστέκετο ἐκεῖ κ' ἐκαμάρονε μὲ περισσοτέραν ὑπερηφάνειαν τώρα, διότι πρὸ ὀλίγου ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους, ποῦ ἔπαιζαν τὸ τέννις, πλησιάσας πρὸς τὸ μέρος της διὰ νὰ πιάσῃ τὴν σφαῖραν, ἡ ὁποία εἶχε ριφθῆ στραβά, τῆς εἶχεν ὁμιλήσῃ μὲ πολὺ φιλοφρονητικὸν τρόπον. Καὶ αὐτή, ἀπὸ τὸ καμάρι της ὅτι τὴν εἶχαν προσέξῃ, ἐπροσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ὅτι προσέχει εἰς τὸ παιγνίδι των, ἂν καὶ δὲν ἤξευρε διόλου πῶς τὸ παίζουν.

Λοιπόν, οἱ δύο μάγκες εἶχαν ὅλην τὴν εὐκολίαν των διὰ νὰ παίξουν τὴν φάρσαν, τὴν ὁποίαν εἶχαν σχεδιάσῃ.

Ὁ ἕνας ἔδεξε τὸ κόκκαλο εἰς τὴν Κίς, τὴν ἐχάϊδευσε, κ' ἔλυσε τὴν κορδέλλαν ἀπὸ τὸ κολλάρο της. Καὶ ἔπειτα, τὴν ἐσήκωσε μὲ χάδια εἰς τὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ ἄλλος, ἔσκυψε καὶ αὐτὸς κ' ἔδεσε τὸ κόκκαλο εἰς τὴν ἄκραν τῆς κορδέλλας.

Καὶ κατόπιν, χωρὶς νὰ κάμουν τὶν ἐλάχιστον κρότον, ἔφυγαν γρήγορα-γρήγορα καὶ οἱ δύο, μαζὶ μὲ τὴν Κίς...

Ἀλλά, κατὰ τύχην, ἕνας τεράστιος δανικὸς σκύλος, μεγάλος σὰν ἀλογάκι, ἔκαμνε καὶ αὐτὸς τὸν περίπατόν του εἰς τὸ πάρκον. Βλέπει τὸ κόκκαλο, πλησιάζει, τὸ μυρίζεται, καί... τὸ χάβει εἰς τὴν στιγμήν.

Ὅταν τὸ ἐκατάπιεν, ἐπειδὴ ἡ κορδέλλα δὲν εἶχε κοπῆ, τραβᾷ ὁ σκύλος Ἡ Μαρίκα αἰσθάνεται τὸν κλονισμὸν στρέφει, βλέπει τὸν δανικὸν σκύλαρο, μὲ τὴν κορδέλλαν εἰς τὸ στόμα του, καὶ βάζει τὶς φωνές:

— Ἀχ! μαμμά μου! τὴν ἔφαγε, τὴν Κίς! πάει!..

Ἀκούει τὴν φωνὴν ἡ κυρία Σμαρίδου, τρέχει νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει, καὶ λιποθυμεῖ. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σκύλου νομίζει καὶ αὐτὸς ὅτι πραγματικῶς εἶχε φαγωθῆ ἡ Κίς, καὶ φεύγει μὲ τρόπον διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς ἐξηγήσεις καὶ τὰς ἐνοχλήσεις μὲ τὸν ἐνωματάρχην. Καὶ μένει ὁ σκύλος μόνος, μὲ τὴν ἄκραν τῆς κορδέλλας κρεμασμένην ἀπὸ τὸ στόμα του, εἰς τὸ μέσον τοῦ κόσμου τῶν περιπατητῶν, ποῦ ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν τὸ φοβερὸν δυστύχημα...

Ἡ κυρία Σμαρίδου ἔστειλεν ἀμέσως ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴν Μαρίκαν εἰς τοὺς γονεῖς της. Δὲν θὰ ἦτο καλλίτερα δι' αὐτὴν νὰ παίζῃ, παρὰ νὰ θέλῃ νὰ κάμῃ τὴν ἀκατάδεκτην καὶ τὴν μεγάλην;

Εὐτυχῶς ἡ Κὶς ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρας εὑρῆκε μόνη της τὸν δρόμον κ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι τῆς κυρίας της· καὶ τότε τὰ πάντα ἐξηγήθησαν.

Λόγος ὅμως πολὺς ἔγινε καὶ θὰ γίνεται διὰ τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ ἐπεισόδιον τῆς Μαρίκας, τὸ ὁποῖον ἂς χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα εἰς τὰ κορίτσια ποῦ ὑπερηφανεύονται καὶ εἶνε ἀκατάδεκτα.

Πρέπει πάντοτε νὰ συναναστρέφεσθε καὶ νὰ παίζετε μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σας. Ὅταν μεγαλώσετε, νὰ ἰδῆτε μὲ πόσην λύπην θὰ βλέπετε ὅτι ἐπέρασεν ὁ ὡραῖος καιρὸς τῶν παιδικῶν χρόνων καὶ τῶν παιδικῶν διασκεδάσεων!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ:

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἕνα μεγάλο βαπόρι ποῦ ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Ἀβυσσινίαν, ἐναυάγησε κοντὰ στὴ χώρα τοῦ Κουκουμπιμπῆ.

Τὸ βαπόρι αὐτὸ εἶχε μέσα κ' ἕνα θίασον ἀπὸ Ἄγγλους σχοινοβάτες· καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι ἐπνίγηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ δύο ποῦ ἤξευραν καλλίτερο κολύμπι ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ κατώρθωσαν κολυμπῶντας νὰ φθάσουν στὴν ἀκρογιαλιά, μὲ χίλια βάσανα.

Ἀλλὰ οὔτε ἐκεῖ δὲν ἐτελείωσαν τὰ βάσανά τους! Τοὺς ἐμυρίσθηκαν οἱ μαῦροι ὑπήκοοι τοῦ Κουκουμπιμπῆ καὶ τοὺς ἔπιασαν σκλάβους.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ δύο Ἄγγλοι ἦσαν κακοπερασμένοι ἀπὸ τὸ ταξεῖδι καὶ λιγνοὶ πετσὶ καὶ κόκκολο, —κ' ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ μαῦροι εἶχαν τότε σαρακοστὴ καὶ δὲν ἔτρωγαν ἀνθρωπινὸ κρέας,— ἀπεφάσισαν νὰ μὴν τους σφάξουν ἀμέσως, ἀλλὰ νὰ τους ἀφίσουν ἴσια μὲ τὴ Λαμπρὴ καὶ ὕστερα... σφάξιμο, ψήσιμο καὶ τὰ λοιπά.

Τοὺς ἔβαλαν λοιπὸν σὲ μιὰν εὐάερη φυλακή, δεμένους μὲ ἀλυσίδες γιὰ νὰ μὴ τὸ σκάσουν, καὶ τοὺς ἔτρεφαν μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, ποῦ λέγει ὁ λόγος, γιὰ νὰ παχύνουν.

Στὴν ἀπελπισία του, ὁ Ἀρχικυνηγὸς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Κουκουμπιμπῆ ἐσυλλογίσθη τοὺς δύο λευκοὺς σκλάβους.

— Αὐτὰ τὰ θρεφτάρια τῆς Λαμπρῆς θὰ με σώσουν! εἶπε μὲ τὸν νοῦ του. Οἱ παληο-Εὐρωπαῖοι καὶ μάλιστα οἱ σχοινοβάτες εἶνε ἔξυπνοι ἄνθρωποι καὶ σὲ κάθε δύσκολη περίστασι πάντα βρίσκουν τρόπο σωτηρίας. Ἄς πάω νὰ τους ἰδῶ—καὶ βλέπουμε!

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΗΡΩΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ παρελθοῦσαν Κυριακὴν οἱ ἐν Ἀθήναις Ζακύνθιοι ἐτέλεσαν ὡραῖον μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ συμπολίτου των Πίπη Θ. Φραγκοπούλου, ὑπολοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος, μαζὶ μὲ ἄλλους δύο εὐγενεῖς καὶ γενναίους συστρατιώτας του, ἐφονεύθη κατ' αὐτὰς πολεμῶν ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς Ἰδέας.

Ἐνῷ ἐπέστρεφα ἀπὸ αὐτὸ τὸ μνημόσυνον, μ' ἐπλησίασε καθ' ὁδὸν ἕνας φίλος μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἐπερίμενες τέτοιον ἡρωϊσμὸ ἀπὸ τὸν Πίπη ;

Τὸν ἐγνώριζε τὸν Φραγκόπουλον, ἦτο φίλος του, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴν γνωριμίαν του ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχεν ἀποκομίσῃ ποτὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἦτο φίλος ἑνὸς ἥρωος. Δι' αὐτὸ ἡ ἀναγγελία τοῦ ἄθλου του τὸν ἐξέπληξε.

Κ' ἐγὼ τὸν ἐγνώριζα ἐπίσης, τὸν εἶχα φίλον. Ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἀναγγελία τοῦ ἄθλου του δὲν μ' ἐξέπληξε καθόλου. Διατί ;ἀχα ; Κάθε ἄνθρωπος δὲν εἰμπορεῖ νἀναδειχθῇ εἰς μίαν περίστασιν ἥρως ; καὶ προπάντων ἕνας ἀξιωματικός, διὰ τὸν ὁποῖον αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον καὶ ὑπέρτατον καθῆκον ;

Ἀλλ' οἱ περισσότεροι σκέπτονται διαφορετικὰ καὶ παράξενα. Διὰ νὰ περιμένουν κάτι ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον, διὰ νὰ μή τους ἐκπλήξῃ ἐκ μέρους του μία μεγάλη ἢ ποταπὴ πρᾶξις, ἓν ἀνδραγάθημα, ἕνα ποίημα, ἕνα βιβλίον, μία κλοπή, μία ἀτιμία, θὰ ἤθελαν ἴσως νὰ τὸ ἔβλεπαν γραμμένον εἰς τὸ μέτωπόν του ἐκ γενετῆς : « Ἥρως—Ποιητὴς—Μεγαλοφυὴς—Κλέπτης—Ἄτιμος.»

Δυστυχῶς διὰ τοὺς ἐπιπολαίους παρατηρητάς, ἡ Φύσις δὲν ἐφρόντισε νὰ σφραγίζῃ μ' εὐδιακρίτους σφραγίδας τὰ πλάσματά της. Βεβαίως, ἡ φυσιογνωμία, τὸ ἐξωτερικόν, ὁ τρόπος, λέγουν πολλά, εἶνε καὶ αὐτὰ ὡς μία σφραγίς. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἡ σφραγὶς αὐτὴ δὲν διακρίνεται καὶ δὲν διαβάζεται εὔκολα. Πρέπει νὰ εἰξεύρῃ κανεὶς τὴν γλῶσσάν της. . .

Δι' αὐτὸ οἱ περισσότεροι ἐξ ὅσων ἐγνώρισαν τὸν Φραγκόπουλον, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ποὺ τὸν εἶχαν φίλον καὶ τὸν ἔβλεπαν καθ' ἡμέραν, δὲν ἐφαντάζοντο ὅτι εἶνε ἥρως.

Ἔχομεν γενικῶς πολὺ ἐσφαλμένην ἰδέαν περὶ ἡρωϊσμοῦ. Νομίζομεν π. χ. ὅτι εἰς ἕνα εὐγενῆ πόλεμον, εἰς μίαν μάχην, εἰμπορεῖ νὰ διακριθῇ, νὰ φανῇ γενναῖος καὶ νὰ πέσῃ ἐνδόξως, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν βλέπομεν διαρκῶς καὶ ἀκούομεν νὰ φέρεται ὡς ἥρως, καὶ εἶνε δυνατός, καὶ κάμνει καυγάδες, καὶ ὑβρίζει, καὶ δέρνει, καὶ καυχησιολογεῖ, καὶ στρῆφει τὸ μουστάκι του, καὶ ἔχει ὕφος ἀρειμάνιον καί, ἂν εἶνε στρατιωτικός, βροντᾷ τὸ σπαθί του εἰς τὸ πεζοδρόμιον. .

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ ὁ Φραγκόπουλος. Ἦτο ἕνας σεμνός, ἀνοικτόκαρδος καὶ ἀγαθώτατος νέος. Εἶχε διατηρήσῃ τὰ παιδικά του μάτια καὶ τὸ παιδικόν του μειδίαμα τὸ γλυκύτατον. Ἦτο ὅλος χαρά, ὅλος ζωή, ὅλος ἀγάπη. Ἐχόρευεν, ἐτραγουδοῦσε, ἐγλεντοῦσε, ζωηρός, ἀλλὰ... χωρὶς καυγάδες. Τὸ σπαθί του πάντα κρεμασμένον, πάντα εἰς τὴν θήκην. Δὲν εἶχεν ἐπάνω του τίποτε τὸ ἀρειμάνιον καὶ τὸ ἐπιδεικτικόν. Καὶ αὐτὸ τὸ ξανθὸν καὶ σγουρὸν μουστακάκι του, ἂν καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω στρημμένον, δὲν ἐνέπνεε κανένα φόβον, δὲν ἐφανέρονε καμμίαν αὐθάδειαν.

Ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ νέου ἦτο κρυμμένος μέσα του, εἰς τὴν ψυχήν του. Ἦτο ἡρωϊσμὸς *ἀληθινός*. Ἦτο πλήρης καὶ βαθεῖα συναίσθησις τοῦ καθήκοντος. Καὶ ἰδού ὅταν ἐνόμισεν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα του, ἐπῆγεν ἐκεῖ ὅπου κανεὶς δὲν τὸν ἠνάγκασε νὰ ὑπάγῃ, καὶ εὗρε τὸν ἔνδοξον θάνατον τὸν ὁποῖον δέν του ἐπέβαλε κανείς, παρὰ καθαρὰ ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος.

Λοιπόν, αὐτὸ νὰ τὸ ξεύρετε καλά. Ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κάμνουν κοινῶς τὴν ἐντύπωσιν ἥρωος, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι φέρονται ἡρωϊκῶς... ἐν εἰρήνῃ καὶ μεταξὺ ἀδελφῶν, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ ἀνόητοι περιμένουν πολλά, οὔτε δύο τοῖς ἑκατὸν δὲν εἶνε πιθανὸν ὅτι θἀναδειχθοῦν ἥρωες καὶ εἰς τὸν πόλεμον. Ἀπεναντίας, μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι φέρονται εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν μὲ σεμνότητα καὶ μετριοφροσύνην, μὲ ἀγάπην καὶ ἐπιείκειαν, οἱ περισσότεροι, δοθείσης εὐκαιρίας, θἀναδειχθοῦν καὶ θὰ διαπρέψουν.

Ἡ ζωὴ εἶνε πάλη, ἀγών, πόλεμος. Εἶνε διαρκὴς ἀφοσίωσις εἰς ἓν καθῆκον καὶ αὐτοθυσία. Ὅσοι εἰς τὴν ζωὴν κάμνουν τὸ καθῆκόν των σημαίνει ὅτι ἔχουν πλέον τὴν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος, καὶ θὰ τὸ κάμουν ἐπίσης ὅπου εὑρεθοῦν, καὶ προπάντων εἰς τὸν πόλεμον.

Καὶ ὁ καλὸς Φραγκόπουλος ἔκαμνε πάντοτε τὸ καθῆκον του. Ἀπὸ μικρὸς ἀγαποῦσε τοὺς γονεῖς του καὶ ὑπετάσσετο εἰς ὅλα των τὰ θελήματα. Μαθητὴς ἐπιμελέστατος, ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον κατετάχθη εἰς τὴν σχολὴν τῶν Εὐελπίδων καὶ ἐξῆλθε θριαμβευτικῶς μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Διεκρίθη εἰς τὸ στάδιόν του κ' ἐπροβιβάσθη εἰς ὑπολοχαγόν. Τὸ σπαθὶ τὸ ὁποῖον τοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Πατρίς, δὲν τὸ μετεχειρίσθη ποτὲ διὰ νὰ ξεκοιλιάσῃ ἄοπλους πολίτας. Τὸ ἐχρησιμοποίησε μόνον ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε,—κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Ὁ ἄθλος του, ὁ ἡρωϊκός του θάνατος δὲν μ' ἐξέπληξε. Κάθε μέγα, κάθε ὑψηλὸν περιμένει κανεὶς ἀπὸ ἄνθρωπον εὐγενοῦς ψυχῆς καὶ καλοῦ χαρακτῆρος, συνειθισμένον νὰ κάμνῃ πάντοτε τὸ καθῆκόν του !

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Μαργαρώ, τόσο πρωὶ καὶ ντυμένη κι' ὅλας ; ἠρώτησεν ὁ Πετρογιάννης τὴν ἀδελφήν του, ἐνῷ αὐτὸς ἦτο πλαγιασμένος ἀκόμη εἰς τὸ κρεββατάκι του.

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ἡ Μαργαρώ, ἐβούτηξε τὸ χέρι της μέσα εἰς μίαν χωματένιαν λεκάνην, γεμάτην μὲ σαπουνάδα, καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα τετράγωνον πανάκι, τὸ ὁποῖον ἐξεδίπλωσε διὰ νὰ τὸ ἰδῇ ὁ ἀδελφός της.

— Τί εἶνε αὐτό ; Μαντύλι ; Πλένεις τὸ μαντύλι σου ;

— Ναί, καὶ μὲ σαποῦνι μάλιστα. . . Δὲν ἄκουσες λοιπὸν αὐτὴ τὴ Σταμάτα, ποὺ ἔλεγε καθὼς μιλοῦσε γιὰ μᾶς : «Δὲν ἔχουνε οὔτε μαντύλι !» Καὶ ἀληθινά, ἐγὼ δὲν εἶχα, διότι ἔβαλα τὸ χέρι στὴν τσέπη μου, διὰ νὰ της ἀποδείξω πῶς ἔλεγε ψεύματα· μὰ ἡ τσέπη ἦταν ἀδειανή. Λοιπόν, ἐχθὲς ποὺ ἐγυρίζαμε ἀπὸ τὸ κτῆμα τοῦ κ. Δημάρχου, ἔκαμα τὴν ἀπόφασιν νὰ σηκωθῶ πολὺ πρωὶ ὥστε νὰ ἔχω ἕνα μαντύλι τὸ ἀπόγευμα καὶ νὰ τῆς το δείξω.

— Ὑποθέτω, Μαργαρώ, πῶς δέν σου ἦρθε πρωὶ-πρωὶ ἡ ἰδέα νὰ σηκώσῃς ἐπανάστασι τῆς Σταμάτας, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἤθελα μονάχα νὰ μάθῃ αὐτή πῶς σκουπίζω τὴ μύτη μου μὲ τὸ μαντύλι μου. Καί, ἀφοῦ εἶχα καμωμένη καλὴ σαπουνάδα, δέν την ἄφισα νὰ πάῃ χαμένη, ἀλλὰ ἔπλυνα καὶ τὲς κάλτσες μου, καθὼς καὶ τὲς δικές σου. Τώρα, θὰ ξαναδιαβάσω ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ μαθήματά μου. Ἐ ! τί λές ; ποιὸς εἶνέ που σηκόνεται πρωὶ σήμερα ;

— Ἐσύ μου δίνεις τὸ παράδειγμα, Μαργαρώ μου ! Θά σε μιμηθῶ, γιατί μάλιστα δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ με περάσῃ στὸ σχολεῖον ὁ Πετράκης τῆς Σταμάτας. . .

Τὰ παιδιὰ ὅλα εἶχαν μαζευθῆ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου, κ' ἐπερίμεναν νὰ σημάνῃ ὁ κώδων διὰ νὰ ἔμβουν μέσα. Ἄλλα ἐξαναπερνοῦσαν τὰ μαθήματά των, ἄλλα ἔπαιζαν βώλους, ἢ τὸν κουτσό. Τὰ κοριτσάκια ἐπροτιμοῦσαν ἄλλο μέσον διασκεδάσεως : ἐφλυαροῦσαν. Ἕνας μεγάλος κύκλος ἀπὸ μαθητρίας εἶχε σχηματισθῆ εἰς μίαν γωνίαν. Μία μόνον εἶχε τὸν λόγον κ' ἐμιλοῦσε. Αἱ ἄλλαι ἤκουαν μὲ δείγματα ἐπιδοκιμασίας ἢ ἐκπλήξεως.

Ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τὰ μάτια της μέσα στὴν τσέπην της, ἐπλησίασε πρὸς τὸ σύμπλεγμα τῶν συμμαθητριῶν της καί, ἀπευθυνομένη πρὸς ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶχε τὸν λόγον καὶ ἡ ὁποία δέν την εἶχεν ἰδῆ ἐρχομένην, τῆς εἶπε :

— Ὤ ! πὲς μού το κ' ἐμένα. Σιδωνία, αὐτό που ἔλεγες στὲς ἄλλες. . .

Ἡ Σιδωνία, ἡ κόρη τῆς Σταμάτας, ἐδάγκασε τὰ χεῖλη της, ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους της καί της ἐγύρισε τὴν πλάτην, παρασύρουσα μαζί της τὸ ἀκροατήριόν της.

Ἡ Μαργαρὼ ἔμεινεν ὁλομόναχη, χωρὶς συντροφιὰν καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ καμμίαν ἐξήγησιν.

— Τί ἔχει σήμερα αὐτὴ ἐκεῖ ; ἐσκέφθη ἡ καϊμένη. Τί κακὸ τῆς ἔκαμα ἐγώ ;

Ἀλλὰ ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος τῆς τάξεως ἠκούσθη καί την ἔκαμε ν' ἀλλάξῃ σκέψεις καὶ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀπορίαν της. Εἰσῆλθε δὲ τότε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων, ὅπως αἱ ἄλλαι. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μαθημάτων, ἡ Μαργαρὼ ἐκάθητο ἀφῃρημένη. Κάποτε καὶ κάποτε, ἡ Σιδωνία τῆς ἔρριπτε καὶ μίαν ματιάν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο φιλική, καὶ αἱ συμμαθήτριαί της τὴν ἐκύτταζαν μὲ ὕφος παραπολὺ περίεργον. Ἡ Μαργαρὼ δὲν ἠμποροῦσε τίποτε νὰ ἐννοήσῃ. Διότι, ὀλίγας ἡμέρας προτήτερα, ἅμα ἔμαθαν ὅτι ἔμεινεν ὀρφανή, αἱ συμμαθήτριαί της εἶχαν ἔλθῃ ὅλαι μὲ πολλὴν καλωσύνην νὰ την φιλήσουν. Εἶχε συμπεράνῃ ἀπὸ αὐτὸ ὅτι τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ καὶ εἶχαν καλὴν καρδίαν. Τίποτε δὲν εἶχε κάμῃ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὥστε αὐταί ν' ἀλλάξουν αἰσθήματα καὶ νὰ μή την ἀγαποῦν πλέον. Συνέβαιναν λοιπὸν πράγματα, τὰ ὁποῖα αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ τα μάθῃ. Ἅμα ἐτελείωσε τὸ μάθημα, ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὴν Σιδωνίαν.

— Ἔχεις τίποτε μ' ἐμένα ; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρώ.

— Δέν σου μιλῶ ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ ἄλλη.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔρχομαι νὰ σου μιλήσω ἐγώ. Τίποτε δέν σου ἔκαμα, καὶ σὺ μοῦ γυρίζεις τὴν πλάτη· ἤθελα νὰ ἤξευρα γιατί ; . . .

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγο σὲ παιδιὰ ξυπόλυτα.

— Ξυπόλυτα ; εἶπεν ἡ Μαργαρώ, κ' ἔδειξε τὰ τσόκαρά της μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος.

— Σὲ παιδιὰ ἀνίκανα γιὰ καθετί....

— Ἀνίκανα γιὰ καθετί ! Ἄ, ὄχι ! ἐγὼ ξεύρω καὶ κάνω περισσότερα πράγματα ἀπὸ ἐσένα ! Καὶ σύρουσα τὸ μανδύλι της ἀπὸ τὴν τσέπην της : — Ξέρεις καὶ κάνεις μπουγάδα ἐσύ ; ἠρώτησε. Νά, ἐγὼ ἔπλυνα τὰ πράγματά μου, σήμερα τὸ πρωί, καὶ μπορεῖς νὰ πῆς τῆς *μητέρας* σου πῶς σκουπίζομαι . . . μὲ μαντύλι.

Καί, λέγουσα τὰς λέξεις ταύτας, ἔδειξε τὸ μανδύλι της εἰς ὅλην τὴν παιδικὴν ὁμήγυριν.

— Αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἔπλυνες ἐσύ ; . . . λοιπόν, σὲ συγχαίρω, εἶνε θαυμάσια σιδερωμένο· ἄλλο δὲν κάνει παρὰ δίπλες καὶ ζάρες.

— Μά, δὲν ἔχω στὸ σπιτάκι μας κάρβουνα γιὰ ν' ἀνάψω φωτιὰ καὶ νὰ ζεστάνω τὰ σίδερα τοῦ σιδερώματος. . .

— Καὶ μόνη σου τὸ ἔβαλες νὰ στε γνῶσῃ ;

— Βεβαιότατα !

— Φαίνεται... ἀπὸ τοὺς ὡραίους κίτρινους λεκέδες τῆς σκουριᾶς, ποὺ εἶνε ἀκόμα ζωηροὶ-ζωηροί.

Καὶ ἐνῷ ἔλεγεν αὐτά, ἔδειξε τὰ κοκκινωπὰ στίγματα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο εὐκρινέστατα ἐπάνω εἰς τὸ πανί.

— Ἡ δεσποινὶς ποὺ τα ξέρει ὅλα, ἐπρόσθεσεν ἡ Σιδωνία, ἐκάρφωσε τὸ μανδύλι της νὰ το στεγνώσῃ, μὲ καρφίτσα σιδερένια ἢ μπρούτζινη, ἀντὶ νὰ βάλῃ ἐπάνω στὸ βρεμμένο πανὶ ξυλαράκια τοῦ στεγνώματος, καὶ ἡ σκουριὰ ἔγινε. Ὡραῖα, εὖγέ σου !

Καί, συνοδεύουσα τὰ λόγια μὲ τὰς χειρονομίας, ἡ κόρη τῆς Σταμάτας ἔτριψε τὸν δείκτην τῆς μιᾶς χειρός της εἰς τὸν δείκτην τῆς ἄλλης, καὶ ἐπανέλαβε γρήγορα-γρήγορα. ἕως ὅτου ἐλαχάνιασε :

— Ἐς, ξς, ξς, ξς... Εὖγέ σου, ὡραῖα, εὖγέ σου ! ἐνῷ ἡ Μαργαρὼ ἀπεμακρύνετο.

Ἡ Μαργαρὼ τόσον ἔμεινεν ἐντροπιασμένη ἀπὸ τὴν προσβολὴν ποὺ της ἔκαμαν, ὥστε δὲν ἐπερίμενε τὸν ἀδελφόν της διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν κατοικίαν των. Μ' ὅλην τὴν λύπην της, δὲν εἶχεν ἐπὶ τοῦ παρόντος παρὰ ἕνα μόνον φόβον· μήπως τὴν πάρουν τὰ δάκρυα, πρὶν προφθάσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀχυροκαλύβαν. Ἐκεῖ, ἠμποροῦσε, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν νὰ κλάψῃ καὶ νὰ σκουπίσῃ τὰ ματάκια της μὲ τὸ κακότυχον ἐκεῖνο μανδύλι, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐν μέρει αἴτιον τῆς πίκρας της. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ την ἰδοῦν αἱ συμμαθήτριαί της κλαμμένην εἰς τὸν δρόμον.

Δι' αὐτό, ἐπήγαινε κολλητὰ εἰς τοὺς τοίχους τῶν δρόμων, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά, βαδίζουσα πολὺ γρήγορα, σὰν νὰ εἶχε κάμῃ καμμίαν ἁμαρτίαν, ὅταν ἤκουσε νὰ την φωνάζουν μὲ τ' ὄνομά της. Εἶχε διασταυρωθῆ μὲ μίαν γυναῖκα, χωρὶς νὰ την ἰδῇ κἄν.

— Μπᾶ ! ἔτσι λένε τὴν καλημέρα σήμερα, Μαργαρώ ; ἐθαρροῦσα πῶς ὁ δάσκαλος μαθαίνει ὁπωσδήποτε στὰ κορίτσια τοῦ σχολείου του καὶ τὴν εὐγένειαν!

Ἡ Μαργαρὼ δὲν ἀπήντησε, δὲν ἐσήκωσε κἄν τὸ κεφάλι, ἀλλά; ἐπιταχύνουσα τὸ βῆμα, ἤρχισε νὰ τρέχῃ πάσῃ δυνάμει ἕως τὴν θύραν τῆς κατοικίας της, ὅπου ἐκλείσθη βιαστικὴ-βιαστική.

Ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχεν ὁμιλήσῃ τῆς Μαργαρῶς, ἦτο μία καλὴ γειτόνισσα καί την ἐγνώριζεν ὡς καλὸ κορίτσι, μὲ τρόπους καὶ καλὴν ἀνατροφήν. Τόσον ἀπόρησε μὲ τὴν διαγωγὴν τῆς μικρῆς, μὲ τὴν στωπήν της, μὲ τὴν βίαν της νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπιτάκι, ὥστε ἐγύρισεν ὀπίσω διὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε; καὶ ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς θύρας, εἶδε τὴν μικρούλαν ὀρφανὴν ἡ ὁποία ἔχυνε θερμὰ δάκρυα, μὲ τὴν κεφαλὴν της κρυμμένην εἰς τὸ μανδύλι της.

Ἡ Σιδωνία τῆς ἐγύρισε τὴν πλάτην...» (Σελ. 229, στήλ. α'.)

— Τί ἔχεις, Μαργαρώ ; τὴν ἠρώτησεν.

Ἀλλὰ ἡ Μαργαρὼ ἔκλαιε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Πές μού το ἐμένα... πές μού τ' ξέρεις πολύ καλὰ πῶς δὲν εἶμαι κακὴ καὶ πῶς ἀγαποῦσα πολὺ τὴν μαμμά σου.

Ὅταν τῆς ἐνθύμισαν τὴν μαμμά της, ἡ Μαργαρὼ ἔκλαυσε ἀκόμη περισσότερον, κ' ἐπροσπάθησε ν' ἀρθρώσῃ μερικὰς λέξεις :

— Νά . . . ἤτανε. . . ἡ Σιδωνία... πού. . .

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 10ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε τὴν Προκήρυξιν εἰς τὸ φυλλ.16, σ. 121.]

Εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν Διηγήματος ἔλαβαν μέρος τόσοι πολλοί, ὥστε δὲν ἠμπόρεσα οὔτε νὰ τοὺς μετρήσω. Καὶ μόνον ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀναφέρονται εἰς τ' Ἀποτελέσματα, εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε περὶ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ.

Τὰ καλογραμμένα διηγήματα δὲν εἶνε ὀλίγα. Ἀλλὰ τὸ διήγημα δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶνε μόνον καλογραμμένον. Πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ *σχέδιον*. Δηλαδὴ νὰρχίζῃ, νὰ προχωρῇ καὶ νὰ τελειόνῃ μὲ ὅλας τὰς ἀναλογίας· νὰ μὴν ἔχῃ μέρη περιττὰ· νὰ μὴν εἶνε ἐξωγκωμένον ἐδῶ καὶ ἄλλοῦ ἰσχνόν· νὰποτελῇ σύνολον ἄρτιον καὶ ἁρμονικόν.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ καλογραμμένα διηγήματα δὲν ἔχουν σχέδιον. Ὅσοι π : χ : διηγήθησαν ἐν ἐκτάσει τὴν βιογραφίαν τοῦ ἥρωος, τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ διηγηθοῦν ἐν μόνον παράδοξον ἐπεισόδιον, ἀπέτυχαν. Ἄλλα πάλιν ἔχουν καλὸν σχέδιον, ἀλλὰ τοῖς λείπει τὸ ὕφος. Νομίζει κανεὶς ὅτι διαβάζει ὄχι διήγημα, ἀλλὰ ἔκθεσιν ξηρὰν πραγματογνωμόνων. Αὐτοὶ ἀπέτυχαν περισσότερον ἀπὸ τοὺς πρώτους.

Πολλοὶ ἔγραψαν τὸ διήγημα ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς. Ἄλλοι ὡς ὄνειρον. Ἄλλοι ὡς ἀπόσπασμα Ἡμερολογίου. Ἡ σύμπτωσις δὲν μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, διότι οἱ τύποι αὐτοὶ εἶνε συνήθεις καὶ φυσικὰ θὰ τοὺς μετεχειρίζοντο πολλοί. Μία ἄλλη σύμπτωσις μ' ἐξέπληξεν : ὅτι πολλοὶ τὸν ἥρωα τὸν παρέστησαν ὡς Ἰάπωνα ἢ ὡς Κινέζον ! Καὶ ἄλλοι, — ὀλιγώτεροι αὐτοί, — ὡς παιδίον καὶ μάλιστα δωδεκαετές ! Τόσον ἀπρόσεκτα παρετήρησαν αὐτοὶ τὰς εἰκόνας ;

Ἄλλοι ἐνόμισαν ὅτι ὁ ἥρως ἐπυροβόλησε κ' ἐφόνευσε τὴν μίαν τίγριν. Δὲν ἐννόησαν δηλαδὴ τὸ κυριώτερον τῆς κωμικοτραγικῆς σκηνῆς, ὅτι τοῦ ἔπεσε τὸ τουφέκι κ' ἐπῆρε φωτιὰ μόνον του. Ἄλλοι τὸν ἐφαντάσθησαν κυνηγοῦντα μέσα στὰ χιόνια ! . . .

Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξετάσω ἕνα-ἕνα τὰ διηγήματα. Θὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὰ καλλίτερα, εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα διεφιλονείκησαν μὲ τὰ πολλὰ των προτερήματα τὸ Α' Βραβεῖον.

Ὁμολογῶ ὅτι μεταξὺ των διαφέρουν ὀλίγον, καὶ ἐχρειάζετο μία ζυγαριὰ πολὺ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη διὰ νὰ τὰ ζυγίσῃ. . .

Ἀπὸ τὴν ὁμάδα αὐτὴν τῶν πολὺ ἐκλεκτῶν, ὁ κυριώτερος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἀπεκλείσθη τοῦ Βραβείου ἡ *Δίχρωμος Φούξια*, εἶνε ὅτι τὸ ἐξυπνον διήγημά της περιλαμβάνει ἄνω τῶν χιλίων διακοσίων λέξεων. — *Βενιαμὶν ὁ Λέσβιος* καὶ ἡ *Εἰρωνεία* γράφουν πολὺ ζωηρά, ἀλλὰ βάζουν πολλὴν φαντασίαν εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν εἰκόνων καὶ πλάττουν ὁλόκληρην ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν δὲν διηγοῦνται αἱ εἰκόνες. Εἰμπορῶ νὰ εἴπω ὅτι ἀπομακρύνονται τοῦ θέματος. — Ὁ *Παγοδρόμος* ἔστειλε τὸ καλλίτερον διήγημα ἐκ τῶν ἐχόντων τύπον ἐπιστολῆς. Εἶνε γραμμένον μὲ λιτότητα καὶ μὲ χάριν. Ἀλλὰ κυνηγὸς μύωψ καὶ χωρὶς ματογυάλια εἶνε κάτι τόσον ἀπίστευτον ! Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ διηγῆται ψεύματα, ἀλλὰ μὲ τρόπον ποῦ νὰ γίνωνται πιστευτά.

Ὁ *Ἑλληνόπαις* μόνον προ τοῦ *Κίτρινου Ντόμινου* ὡχριᾷ. Τὸ διήγημά του εἶνε πεταχτὸν καὶ ἔξυπνον, καὶ ὡς ἀντίληψις τῶν εἰκόνων ἀκριβέστατον. Ἀλλ' ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ τελειόνῃ μὲ τὸ ὅρος ποῦ ἀρχίζει. Εἰς τὸ τέλος καταντᾷ μάθημα καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μόνον τὸ *ὅριον τῆς ἐλαστικότητος* λείπει. Δὲν χρειάζονται τόσαι ἐξηγήσεις διὰ νὰ πῇ κανεὶς πῶς λυγίζεται ἀπὸ βάρος ἕνα δένδρον, πῶς ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν του καὶ πῶς ἐκτινάσσει μὲ τὸν βίαιον κραδασμὸν ὅ,τι ἔχει ἐπάνω του.

Τὸ διήγημα τοῦ *Κίτρινου Ντόμινου* εἶνε καλλίτερον ἀπὸ αὐτό, ἄρα καὶ καλλίτερον ἀπ' ὅλα. Πολὺ ὡραῖα σχεδιασμένον καὶ πολὺ ἔξυπνα γραμμένον, (γνωρίζετε δὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ *Κίτρινου Ντόμινου !*) Ἔχει ὅμως καὶ κάποια ἐλαττωματάκια. Π. χ. τὰ θηρία τὰ λέγει ὄχι τίγρεις, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι διηγηματογράφοι, ἀλλὰ πάνθηρας. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν ζωγραφιὰν φαίνεται ὅτι εἶνε τίγρεως. Τὸ δέρμα τοῦ πάνθηρος ἔχει στίγματα σὰν κοκκίδες· ἐνῷ τὰ στίγματα τῆς τίγρεως εἶνε γραμμοειδῆ. Εἶνε ἀναντίρρητον λοιπὸν ὅτι ὁ ζωγράφος ἐζωγράφισε τίγρεις.

Ἀλλ' ἐμπρὸς εἰς τὰ προτερήματα τοῦ διηγήματος τοῦ *Κίτρινου Ντόμινου*, τέτοια ἐλαττώματα συγχωροῦνται. Ἐπιτέλους τί τίγρις τί πάνθηρ ! Ὁ δυστυχισμένος Ταρταρῖνος δὲν ἐκινδύνευε νὰ φαγωθῇ ὀλιγώτερον !

Ὡραῖα, ἀλήθεια, ἡ ἰδέα νὰ ὀνομάσῃ τὸν ἥρωα Ταρταρῖνον. Ὁ Ταρταρῖνος εἶνε ἕνας περίφημος ἥρως τοῦ γάλλου μυθιστοριογράφου Δωδέ, — πολὺ γνωστὸς καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, — ὁ ὁποῖος συνείθιζε νὰ διηγῆται φανταστικὰ καὶ ἀπίστευτα κατορθώματα, προπάντων κυνηγετικά. Καὶ τὴν διήγησιν, ποῦ διηγοῦνται αἱ εἰκόνες, τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* τὴν βάζει εἰς τὸ καυχησίλογον στόμα ἑνὸς Ταρταρίνου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Κίτρινο Ντόμινο* [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἑλληνόπαις* [14Ε]. — *Παγοδρόμος* [13Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Βενιαμὶν ὁ Λέσβιος* [12Ε]. — *Δίχρωμος Φούξια* [12Ε]. — *Εἰρωνεία* [11Ε]

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ : (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον:) *Φιλόπατρις Ἰάς*.— *Λευκὴ Νύξ*.— *Ἑλληνικὴ Νῆσος*.— *Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου*.— *Ἔρημο Πουλί*.— *Ἰδαῖος Δάκτυλος*.— *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*.— *Δικέφαλος Ἀετός*.— *Ἄσπρος Ἀράπης*.— *Ἀθῶα Καρδία*. — *Ψυχὴ τῆς Λέσβου*.— *Λάσος Φοινίκων*.— *Αὔρα τοῦ Πηλίου*. — *Λούκισσα τῶν Σαλώνων*.— *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*.— *Νηνεμία*.— *Κάκια*.— *Αἴλιος Ἀριστείδης*.— *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς*.— *Ὑπὲρ Πατρίδος - Παλλάς*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ : (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:) *Χειμώνανθον*.— *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις*.— *Γεώργιος Ι. Ἀναγνώστου*.— *Ἀνείβας ὁ Καρχηδόνιος* — *Οὖγος τοῦ Μονσοπράνου*.— *Ταπεινὸ Γιασεμί*.— *Ξανθὴ Φοίβη*.— *Ὀλυμπιονίκης*.— *Ὠκύπους Ἀχιλλεύς*.— *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*.— *Ἰωάννης Δ. Μουρέλλος*. — *Αἰγυπτιακὸς Φοῖνιξ*.— *Δοὺξ τῶν Σπετσῶν*.— *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*.— *Μάρενς τῆς Ἐλευθερίας*.— *Λεσβιακὸς Οὐρανός*.— *Μαγευτικὸν Λάσος* — *Κρόδλη*.— *Ὀρειχάλκινη Κόρη*.— *Π. Α. Κουρῆς*.— *Βράχος τοῦ Φαλήρου*.— *Φίλημα Σκιᾶς*.— *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης*.— *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*.— *Φοῦλι τῆς Χίου*.— *Χιονισμένη Κούκλα*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ : (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) *Θετταλομάγνης* — *Μὶς Δόγκαν* — *Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*.— *Ἀρχιζιζάνιον*.— *Κρίνος τοῦ Ἀγγέλου*.— *Χ. Ζερβός*.— *Σπίρτο Μονάχο*. — *Μυστηριώδης Φῶς*. — *Κ. Κράνιας*. — *Βρυχώμενος Λέων*.— *Ἀόμψις Ἠλίου*.— *Παναγιώτης Σπ. Ματσούκης*.— *Χρυσοῦς Αἰών*. — *Δωρὶς Παρθένος* — *Λ. Ε. Ψύρρας*. — *Σίφνιος*.— *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας*.— *Κυρία Σκαφαλόστρα*.— *Ἱπποτικὴ Καρδία* — *Μαρουσία*.— *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη*. — *Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας*,— *Ἄποικος Κερκυραῖος*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Φίλη τῶν Ζώων*. — *Δέων Ἥλιος*.— *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*.— *Δοὺξ τῆς Καρύστου*.— *Πεφωτὴ Καρδία* — *Ξενιτευμένος Ναύτης*.— *Ἄρης*.— *Πομπαῖος Ἑρμῆς*.— *Ἑρμῆς Ἀργειφόντης*.— *Ναύαρχος Τόγγο*.— *Ἀσέληνος Νύξ* — *Ἱππότης τοῦ Βυζαντίου*.— *Κωνστ. Π Δαϊζόλου*.— *Ἀρῶς τοῦ Κάμπου*.— *Μικρὸ Διαβολάκι*.— *Ὑψιπέτης Ἀετός*.— *Ἔπαινος τῆς Ἀγγλίας*. — *Αἰμίλιος Βαΐανης*.— *Ἔνδοξος Στρατιώτης*.— *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης*.— *Καθαρὸς Ἀήρ*.— *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων*.— *Θυμωρὸς τοῦ Παραδείσου*.— *Χαρούμενη Καρδούλα* — *Ζέφυρος τοῦ Βοσπόρου*. *Χρυσόπτερος Ἄγγελος*.— *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς*. — *Συριανὴ Ἀκτή* — *Γ. Α. Ἀγαθοκλῆς*.— *Ἰνώ*, κτλ· κτλ.

Τὸ βραβευθὲν διήγημα τοῦ *Κίτρινου Ντόμινου*, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ταρταρινισμός», θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μικρὸς τεμπέλης ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος διὰ τὰ Ταχυδρομεῖα, ἀνέκραξε:

— Βέβαια, εὔκολο εἶνε νὰ ρέξῃς τὸ γράμμα στὴν τρύπα νὰ πάῃ... Μὰ ὦς πού νὰ τὰ γράψῃς!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη.

* * *

Ὁ *Διδάσκαλος* : — Ἀπρόσεκτε ! Μὲ δύο νῖ γράφεις τὸ γονεῖς ;

Μαθητής : — Μ' ἀφοῦ ἔχουμε δύο γονεῖς!...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἴλιου Ἀριστείδου.

* * *

Ὁ μικρὸς Γεωργάκης φεύγει ἕνα βράδυ ἀπὸ τῆς νουνᾶς του χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ.

— Καληνύκτα, Γεωργάκη, τοῦ λέγει ἡ νουνά του διὰ νὰ του τὸ ἐνθυμίσῃ.

— Πάγαινε 'τὸ καλό ! ἀπαντᾷ κ' ἐκεῖνος φεύγων

Ἐστάλη ὑπὸ Μελετάδου Γ. Κοντουρᾶ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΟΙΠΟΝ καθὼς εἴπαμεν, σήμερον δημοσιεύω ἀπὸ τρεῖς μόνον προτάσεις Μ. Μυστικῶν τοῦ καθενός. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ ἀπὸ πέντε, εἰμποροῦν νὰ ξαναστείλουν τὰς παραλειφθείσας, διότι δὲν τας ἐπράτησα. Ἐκράτησα μόνον τοὺς ἐκτενεῖς καταλόγους, τοὺς ὁποίους δημοσιεύω ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Λὲς καὶ τὸ ἤξευρες, *Κίτρινο Ντόμινο !* Νὰ ποῦ βραβεύεσαι σήμερον εἰς τὸ διήγημα, καὶ δὲν ἔχεις πλέον καιρμίαν πρόφασιν διὰ νὰ μὴ στείλῃς τὴν φωτογραφίαν σου. Τὰ συγχαρητήριά μου. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μου γράφεις – μελιά ! ἂν καὶ ἐννοεῖς μὲ πόσην συγκίνησιν τὸ ἐδιάβασα.

Χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, *Ντούμπλ-Τρίπλ* [ΕΕ], ἀλλὰ νὰ εἶμαι ἐχαριστημένη καὶ μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα νὰ μοῦ γράφῃς, διότι ὅσας λέγεις οὔτε σὺ θὰ εἰμπορῇς νὰ γράφῃς οὔτε ἐγὼ νὰ διαβάζω. Καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ χαιρετίσματα εἰς τὴν ἀγαπητήν μου *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*.

Δικέφαλε Ἀετέ, [6Ε] διὰ τὸν λεπτομερῆ Πίνακα τῶν Εὐσήμων τῆς Α' Ἐξαμηνίας. Τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου πάππου σου. Ὁμοίως συλλυποῦμαι καὶ τὸ ἀγαπητὸν *Χειμώνανθον* [ΕΕΕ].

Αὐτὸ ἔλειπε, *Αὔρα τοῦ Πηλίου* [ΕΕ], νὰ ἐνερέπεσαι νὰ μοῦ γράψῃς ὅταν ἡ ἐπιστολή σου δὲν συνοδεύεται ἀπὸ κανὲν ἐσκάθωμα ! Μὰ τότε ἔπρεπε νὰ καταργηθῇ ἡ Ἀλληλογραφία. . . Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἀόκνους ἐνεργείας, καὶ ἀσπάζομαι τὸν ἀξέλφόν σου.

Δικαίως, μοῦ γράφει ἡ *Ρόδοπη* [ΕΕ], ἐτιμωρήθη διὰ θανάτου ὁ Γιαουρῆς, διότι ἐπρόδωσε τὴν πατρίδα του. Καὶ ὁ *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* [ΕΕ] ποῦ δὲν ἐκοιμήθη ὁλόκληρην νύκτα, συλλογιζόμενος τὸ φρικτὸν τέλος τοῦ προδότου!..

Εὐμολπιὰς [ΕΕ], εἰς τὴν ἀγαπητήν μου *Θεοδώραν*, ἡ ὁποία μικρὴ-μικρὴ ἀρρωστεύθηκε, σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς τὰ θερμά μου συγχαρητήρια. — Δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε διὰ προτάσεις τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἂν δὲν ἐδημοσιεύθησαν, ἄς τας ξαναστείλῃ.

Εὔγε, Βασιλεῦ τῶν Ρόδων [ΕΕΕ], μ' ἐτίμησες εἰς τὰς ἐξετάσεις. Τὸ «ἄριστα» σου εἶνε τὸ πρῶτον ποῦ μοῦ ἀναγγέλλεται ἐφέτος. Καλὴ ἀρχή· εἴθε ὅλοι οἱ φίλοι μου νὰ κατιστεύσουν.

Παυσίλυπον Καρδίτσης [Ε], ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ σχεδιαζόμενον ξεσπάθωμα. Βέβαια, ἂν ἐπιμένῃς νὰλλάξῃς ψευδώνυμον. πρέπει νὰ στείλῃς 1 δραχμήν.

Ἔμαθα κ' ἐγώ, *Οὐδεὶς* [Ε], αὐτὸ τὸ παράδοξον, ὅτι εἰς τὴν Κύπρον θὰ ψηφίζουν καὶ αἱ γυναῖκες. Μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ σχετικὸς νόμος γράφει «κάθε πρόσωπον φορολογούμενον κτλ. ἔχει δικαίωμα ψήφου». Καὶ ἐπειδὴ «πρόσωπον» εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἀνὴρ καὶ γυνή, αἱ γυναῖκες ἔκαμαν ἔνστασιν ὅτι δὲν ἀποκλείονται, ἡ δὲ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ. Ὥστε αἱ Κύπριαι εἶνε αἱ πρῶται Ἑλληνίδες ποῦ ψηφίζουν, ἐκτός... τῶν συνδρομητριῶν τῆς «Διαπλάσεως» αἱ ὁποῖαι πρὸ πολλοῦ ψηφίζουν ψευδώνυμα !

Ἡ *Ἀδελφὴ Ψυχὴ* παρακαλεῖ τὸν *Αἴλιον Ἀριστείδην* νὰ τῆς στείλῃ τὸν *σάκκον*, καὶ τότε θὰ τοῦ πῇ *πόσα ἀχλάδια βάζει*. Διότι, λέγει, εἶνε κατὰ τὸν σάκκον.—Καὶ ὁ *Θαλάσσιος Ἀήρ* ἔλυσεν ἐπίσης τὸν γρῖφον, καὶ τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [ΕΕ] *Βενιαμὶν ὁ Λέσβιος* [ΕΕ], *Ἀδελφὴ Ψυχὴ* [ΕΕΕ], *Χρυσόπτερος Ἄγγελος* [ΕΕΕ], *Λατάνια* [ΕΕΕ], *Γαλὴ τῆς Ἀγκύρας* [ΕΕΕ], *Κόκκινον Κρίνον* [ΕΕ], *Οὖγος τοῦ Μονσοπράνου* [ΕΕ], *Χιὼν τοῦ Ταϋγέτου* [ΕΕ], *Ἀνθοῦσα Νεότης* [Ε], *Βουκέφαλος* [Ε], *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* [Ε], *Ἰδιότροπος Ξανθούλα* [Ε], *Ἱππότης τοῦ Βυζαντίου* [Ε], *Διονυσιὰς Πηγὴ* [ΕΕ] — ποῦ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρόν, — καὶ *Παιδικὴ Χαρά* [ΕΕΕ], ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴν «Ἀριστοκρατίαν τοῦ Πνεύματος» τοῦ κ. Φαίδωνος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Κλαίουσαν Ἰτέαν* (αὐτὸ ἐξέλεξα, χωρὶς ἀρχικά· γραμματόσημα μέχρις ἑνὸς φράγκου εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς· ἀλλὰ διὰ μεγαλύτερα ποσὰ νὰ στέλλῃς ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν·) *Πεηνὸν τῆς Ἐρήμου* (★★★) καὶ *Τραγανὸ Κεράσι* (Ε. Κ. ἔχει αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς.)

Ἡ φίλη μου *Μαρίνα Δ. Μάρκου* ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν,) παρακαλεῖται νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, διότι τὸ ψευδώνυμον *Ἑλληνικὴ Σημαία* τὸ ὁποῖον ζητεῖ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ το λάβῃ, ὡς βραβευθὲν διὰ τοῦ πρώτου Δημοψηφίσματος. Ἕως τώρα δύο ψευδώνυμα ἔχουν βραβευθῆ : ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία* καὶ ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*. Αὐτὰ δὲν τὰ δίδω εἰς ἄλλους, οὔτε μὲ τὴν ἄδειαν τῶν πρώτων κατόχων των. Ἐν γένει τὰ βραβευόμενα διὰ τοῦ Δημοψηφίσματος Ψευδώνυμα δὲν θὰ μεταδιδάζωνται εἰς ἄλλον ποτέ.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : ἡ *Ρόδοπη* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων*, *Αὔραν τοῦ Πηλίου* καὶ *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ*. — ὁ *Αἶμος* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Ἀσυλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο*· — ἡ *Λευκὴ Νύξ* μὲ τὴν *Ἀσέληνον Νύκτα* καὶ *Δροσόλουστον Νύκτα*· — τὸ *Εὐτυχὲς Μέλλον* μὲ τὴν *Ψυχὴν τῆς Λέσβου*· — ἡ *Ἀλκυονὶς* μὲ τὴν *Χαρὰν τῶν Γονέων*, *Φοῦλι τῆς Χίου* καὶ *Μή με Λησμόνει* — ὁ *Καθαρὸς Ἀὴρ* μὲ τὴν *Ἄσπρην Πασχαλιάν*, *Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα* καὶ *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν* — ὁ *Δόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὸ *Πεπρωμένον*, *Ἐαρινὴν Νεφέλην* καὶ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* — ἡ *Ἑσπερὶς* μὲ τὸ *Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς*, *Ξενιτευμένην Ἑλληνοπουλάν* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο*· — *Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία* μὲ τὴν *Εὐμολπιάδα*, *Χρυσοῦν Κάλυκα* καὶ *Μαραμένον Μενεξέν*· — ἡ *Συριανὴ Ἀκτὴ* μὲ τὸν *Ἤχον Διάβολον*, *Αἴλιον Ἀριστείδην* καὶ *Ἄρην*· — τὸ *Φίλημα τοῦ Κύματος* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον*, *Ἀδελφὴν Ψυχὴν* καὶ *Νεφελώδη Ψυχήν* — ὁ *Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ* μὲ τὸν *Ναύαρχον Τόγγο*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Λούκισσαν τῶν Σαλώνων*· — ἡ *Κυρία Σκαρφαλόστρα* μὲ τὸν *Γόρδιον*, *Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ *Οὐδένα*· — ἡ *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* μὲ τὸν *Φρῶ-Διάβολον*, *Μικρὸν Ραφαὴλ* καὶ *Λούκισσαν τῶν Σαλώνων* — ἡ *Ἶρις* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Αἰθέρος*, *Παιδικὴν Χαρὰν* καὶ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*· — ὁ *Οὐδεὶς* μὲ τὴν *Ναυοικὰν*, *Κίτρινην Μάσκαν* καὶ *Ὠχρὰν Ἀκτίνα*· — ἡ *Ἐφεσία Ἄρτεμις* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Μή με Λησμόνει* — τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὸν *Ρεμβασμόν*, *Δροσόλουστον Νύκτα* καὶ *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*· — ἡ *Σερενάτα τοῦ Σοῦμπερ* μὲ τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*· — τὸ *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου* μὲ τὸν *Τιτᾶνα τῆς Διαπλάσεως*, *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ* — ἡ *Θαλασσοταραχὴ* μὲ τὸ *Ἔλατον τοῦ Αἴνου*· — τὸ *Σπίρτο Μονάχο* μὲ τὴν *Ἄφραν* — τὸ *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* μὲ τὴν *Λούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας*· — τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Κερκυραίαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Τζίκο-Τζέκον* — τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* μὲ τὸν *Νάρκισσον*, *Κρεδλῆν* καὶ *Λούκισσαν τῶν Σαλώνων*· — ὁ *Χρυσοῦς Κάλυξ* μὲ τὴν *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν*, *Ροδόχρουν Βιολέτταν* καὶ *Τρελλὴν Ψυχήν*· — ὁ *Ζωφορὸς Μεσαίων* μὲ τὴν *Ξανθὴν Φοίβην*, *Ρεμβασμὸν* καὶ *Πεφωτὸν Δράκοντα*· — ἡ *Ἰδιότροπος Νεᾶνις* μὲ τὸν *Γόρδιον*, *Νυκτοκόρακα* καὶ *Ρεμβασμόν*· — ἡ *Ἀνάμνησις τῆς Καρύστου* μὲ τὸν *Στάλεῖ*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως*· — τὸ *Νηνεμθὲς* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος*· — ἡ *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου* καὶ *Πειραϊκὴν Ἀκτήν*· — ἡ *Σημαία τοῦ Φωτὸς* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Νίκην*, *Δοῦκα τῆς Καρύστου* καὶ *Χρυσοῦν Αἰῶνα*· — ὁ *Θετταλομάγνης* μὲ τὴν *Ἀνέλπιστον Χαράν*, *Μεγάλην Ἑλλάδα* καὶ *Γόρδιον*· — ἡ *Ἄσπρη Πασχαλιὰ* μὲ τὸ *Μή με Λησμόνει* καὶ *Ἡρώιδα τῆς Μακεδονίας*· — τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὸν *Δοῦκα τῆς Καρύστου*· — ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Ζακυνθίου*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* καὶ *Ἄνασσαν Ἑλλάδα*· — ἡ *Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων* μὲ τὴν *Ψυχὴν τῆς Λέσβου*, *Ἀθῶαν Καρδίαν* καὶ *Ζαππίδα* — ἡ *Κυρία Τρίγκι-Τράγκα* μὲ τὴν *Ναυσικὰν*, *Ψυχὴν τῆς Λέσβου* καὶ *Εὐτυχὲς Μέλλον* — ὁ *Δοὺξ τῆς Καρύστου* μὲ τὴν *Μαρίαν Ἀντουανέττα*, *Πεφωτὴν Βαρκούλαν* καὶ *Πεφωτὴν Καρδίαν* — ἡ *Δροσόλουστος Νὺξ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος*, *Πεπρωμένον* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*· — ἡ *Παλλὰς* μὲ τὸν *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Γοργόφτερην Ἐλπίδα* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*· — ὁ *Ἀστὴρ τῆς Θάσου* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Διός*, *Φίλην τῶν Ζώων* καὶ *Μεγάλην Ἑλλάδα* — ἡ *Συριανὴ Ξανθούλα* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Ξανθὴν Φοίβην* καὶ *Μαραμένον Μενεξέν*· — ἡ *Κρεδλὴ* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ*· — ὁ *Δοὺξ τοῦ Ποντικοχωρίου* μὲ τὸν *Δοῦκα τῆς Καρύστου*, *Δοῦκα τῆς Δημητσάνης* καὶ *Λούκισσαν τῶν Σαλώνων*.

ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ τεμάχια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐρυθρὰν Νίκην* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· παραπάνω ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης·) *Γ. Δ. Κλ.* (ἔστειλα ἐκ νέου· λύσις μὴ γραμμένη ἐπὶ χάρτου τῶν Λύσεων, σημαίνει *χαμένη*·) *Λείριον* (μετὰ χαρᾶς ἔστειλα·) *Ἄρην* (δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς σταθερότητός σου· ἡ λέξις ἔχει καλῶς: *α-στος*, μολονότι πηγαίνει καὶ *ε-στος*·) *Ἀστέρα τῆς Θάσου* (ὥστε τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ ἔχωμεν «μεγάλα πράγματα»· ἐμπρὸς λοιπόν, τὰ περιμένω·) *Θερινὸν Οὐρανόν* (ἡ κάρτα σου ἐλήφθη·) *Δοῖκα* τοῦ *Ποντικοχωρίου* ([ΕΕ], εὐχαριστῶ πολύ·) *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* (αἱ λύσεις δεκταί·) *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Κρίνον* τοῦ *Ἀγγέλου* (ἄ, εἶνε πολὺ ἀστεῖοι αὐτοὶ ποὺ κάμνουν ἐξετάσεις μὲ κρυφὰς σημειώσεις· ὁ κ. Φαίδων διηγήθη κάποτε τὴν ἱστορίαν ἑνὸς, ποὺ εἶχε ὅλα τὰ ζητήματα ψιλογραμμένα εἰς... τὰ μανικέτια του!) *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν* (διατί ἔπαυσες νὰ τὸν χαιρετᾷς; καλλίτερα θὰ ἦτα νὰ προσπαθήσῃς νὰ τὸν μεταπείσῃς·) *Μικρὸν Λέσβιον*, *Ῥόδον τῆς Ἀνατολῆς* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς θυέλλης· εὐχαριστῶ πολύ· τί ὅσα γράφεις·) *Ἀστερόεντα Οὐρανόν*, (τρίδυμα; ὄχι, εἶνε πάρα πολὺ σπάνιον· νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τί βαθμὸ θὰ πάρῃς φέτος!) *Πολικὸν Σέλας* (ἔστειλα· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· αἱ *προτάσεις* σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ἔαρι ἠν Νεφέλην* (τὸν ἔλαβα, καὶ ἀπορῶ κ' ἐγὼ πῶς παρέλειψα νὰ σ' εὐχαριστήσω·) *Βουχώμενον Λέοντα* ([Ε], ποῦ τὴν νῦρες αὐτὴν τὴν «ὡραίαν διήγησιν» περὶ τοῦ Ἑρμοῦ;) *Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας* ([ΕΕ] διὰ τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων·) *Ἠλεκτρικὸν Κάδωνα* (τὸ εἶχα διαβάσῃ καλλίτερα ὅμως νὰ μου γράψῃς ἰδικός σου ἐντυπώσεις, παρὰ νὰντιγράφῃς διάφορα κομμάτια·) *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη* (ὡραῖον τὸ Π. Πνεῦμα· ὁ κ. Φαίδων ἀποφεύγει αὐτὰ τὰ θέματα.. διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον, ἐννοεῖς!) *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ* (καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Πότυλον* (εἴμεθα σύμφωνοι·) *Ἰδαῖον Δάκτυλον*, *Ἑλληνικὴν Νῆσον* ([ΕΕΕ] ποῦ δὲν ξεχνᾷ τὸ ξεσπάθωμα, μολονότι ἦτο ἀσθενὴς εἰς τὸ κρεββάτι· τώρα ἐσηκώθη, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ· ἔ, δὲν εἶνε πιὰ τίποτε! εἰς τὴν ἡλικίαν της ὑναμένει κανεὶς τόσον γρήγορα!) *Φίλημα Σκιᾶς* ([ΕΕ] εἶπα ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰλλάξετε ψευδώνυμον· τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ περάσουν ἀπὸ τὴν στήλην τῶν Ἐγκρίσεων καὶ ἑπομένως θὰ εἶνε ἐκλέξιμα τὰ ψευδώνυμα τῶν ὁποίων θὰνανεωθῇ τὸ δικαίωμα·) *Πεῤῥωτὴν Καρδίαν* ([Ε], λάθος δὲν ὑπάρχει· ἡ λύσις σου δὲν εἶνε ἀκριβής·) *Φίλην τῶν Ζῴων* (ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ εἶνε κατενθουσιασμένη μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν εἶδε σήμερα εἰς μίαν ἐφημερίδα τὴν εἰκόνα τοῦ ἡγεμονικοῦ ζεύγους καὶ εἶπα: «νὰ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ τῆς ἀγαπητῆς μου *Φίλης τῶν Ζῴων*») *Ὁμιχλώδη Ψυχὴν* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ λαμπρὸν δελτάριον·) *Χορεύουσαν Ρουμανίδα* (εἶνε ὑπατόν; πάντα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ θέμα· ἀλλὰ ὅπως λές, εἶσαι ὀλίγον... ἂς μὴ τὸ ἐπαναλάβω!) *Ἀνθρεῖον Ἄνθριον* (ἡ Κυρὰ-Μάρθα σὲ ἀντασπάζεται·) *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Λεβεντάκον τῆς Χαλκίδος*, *Ἀιμίλιον Παῦλον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· βραδεῖον ἔστειλα·) *Νηπενθὲς* (ἔχει κ.λῶς·) *Ναυσικᾶν* (ἔλαβα·) *Θαλασσοταραχὴν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἐρυθρόδερμον* κτλ κ.λ

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰουνίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλόνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893).

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: **4.5.6.7.14.15.16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: **1.3.8.9.12.13.14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδετος φρ. **3** ταχυδρομικῶς **3.50**. Χρυσόδ. φρ **6** ταχυδρομικῶς **6 50**.

ΤΟΜΟΙ 6: των ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 1903 καὶ 1904 ὧν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδετος **7** φρ. Χρυσόδ. φρ. **10**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰχαφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

328. **Λεξίγριφος.**

Ῥῆμα μὲ πλῆθος
Μέγα ἡνώθη
Κι' ὄνομ' Ἁγίου
Ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυρέφχον τῆς Θαλάσσης.

329. **Στοιχειόγριφος.**

Ὄφιν ἐκ τῶν φαρμακερῶν
Διὰ νὰ σχηματίσῃς,
Λίθον πολύτιμον ἀρκεῖ
Νά... ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Τιμ. Π. Ἰωαννίδου.

330. **Ἀναγραμματισμός.**

Εἰς τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου
Τέτοιον μ' ἔκαμε ἡ φύσις,
Ὥστε... γίνομαι μιὰ νῆσος
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στάλιεῦ.

331. **Ἀστήρ.**

★ ★ ★ Νὰντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως
★ ★ ★ ὥστε νὰναγνώσκεται: καθέ-
★★★ Ω ★★★ τως μέρος τοῦ προσώπου· ὁ-
★★★ ριζοντίως ὄνομα ἀρτηρίας·
★ ★ ★ διαγωνίως δὲ ἐθνικὸν ὄνομα
★ ★ ★ καὶ νόσος δεινή.

Ἐστάλη ὑπὸ Β. Χ. Στύλογλου.

332. **Ἐπιγραφή.**

ΠΑΣΙ	ΕΑΥΤ
ΥΒΟΝ	ΣΕΙΩ
ΟΛΥΔ	ΗΜΝΜ
ΚΣΕΡ	ΝΟΝΟ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δίλιον Ἀριστείδου.

333-3 5. **Κεκρυμμένα καὶ Ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζῴων.**

1.— Ἡ διαγωγή σου εἶνε ἀξία ἐπαίνων.
2.— Πάντες ἐσώθησαν πλὴν τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀπωλείας.
3.— Δὲν ἐδάγκασε ὁ σκύλος ἀλλ' ἐγαύγισε μόνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείως τῶν Ῥόδων.

336. **Παίγνιον.**

Νὰ τεθῶσι μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν 9,8,7,6,5,4, 3,2,1 (ἀμεταβλήτων) τὰ σημεῖα + + + — — — × × : (ὧν ἡ τάξις δύναται νὰλλαχθῇ) οὕτως ὥστε νὰ δίδουν ἐξαγόμενον 27.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συνοικίας Ἀκτῆς.

337. **Ἀκροστιχὶς μετὰ Μεσοστιχίδος.**

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀπετελοῦν ἀνάγνωσμα, τὰ δὲ μεσαῖα λοῦσαν:

1, Ὑποδιαίρεσις νομοῦ. 2, Τιτάν. 3, Ἀντωνυμία. 4, Ἀρχηγὸς ἐκκλησίας. 5, Δένδρον καρποφόρον. 6, Θεὸς Αἰγύπτιος. 7, Συγγραφεὺς ρωμαῖος. 8, Θεὸς τῶν Ρωμαίων. 9, Ἦλθε διὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύρρου τῆς Πέτρας.

338. **Φωνηεντόλιπον.**

σχσ - μ - ★ - γπ - τ - λ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξενιτευμένου Ναύτου.

339. **Γρῖφος.**

ἰχθὺς
ὧν
ἰχθὺς — οἴνου — ἰχθὺς χρήζει τὴν.
ἰχθὺς

Ἐστάλη ὑπὸ Θεσσαλοράγυπτος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19-90.

218. Πεισίστρατος (Πῖ, Σῖ, στρατός.) — 219. Ψυχὴ (ψῖ, χῖ.)— 220. Βρέννος-ρέννος.

221. ΛΕΓ — ΚΩ — ΣΙ — Α
ΚΩ — ΚΓ — ΤΟΣ
ΣΙ — ΤΟΣ
Α

222. **Χ Ι Λ Ω Ν**
Α Ρ Κ **Θ** Σ
Γ Α Δ Ο Σ
Μ **Θ** Σ Χ Α
Ρ Α Ν Ι Σ

223. Ἀστυάγης —) Ἄστυ = Ἅγις + (Ἴρις — ρὶς =) ἡ + (Λάϊος — Ἴος =) λᾶ + (Δανὸς — Δὰν =) ὅς = ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ.— 224. Εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Μεγάλης Ἄρκτου, λεγόμενον καὶ Ἄμαξα.— 225. ΚΕΡΚΥΡΑ (ΚΕΡκίς, ΚΥπάρισσος, ΡΑδάμανθυς.) — 226. Ἕτοιμοι ἀποθνήσκειν ἐσμέν, ἢ πατρῴους νόμους παραβαίνειν. — 227. Ἐπιστήμη ἐπιστήμης διάφορος (ἐπὶ στὶ μῖ - ἐπὶ στὶ μῖ - ς - διὰ φορος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν.— Κωνσταντῖνος Π. Βοκοτόπουλος. Ἑρμούπολις Σύρου (Ἑλλάς). (Ε, 67)

Καλῶς ὥρισες εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀγαπητὴ *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ*. — *Τρεμοσβύνων Αὐγερινός*. (Ε,68)

Εὐχαρίστω τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας πρὸς τὰς κάτωθι δεσποινίδας καὶ κυρίους, οἵτινες συμφώνως τῷ λήγοντι τὴν 15 Αὐγούστου διαγωνισμῷ, τῷ προκηρυχθέντι ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ.15 φυλ. τῆς Διαπλάσεως ἀπέστειλάν μοι ὡραιότατα καὶ κομψότατα δελτάρια, ἤτοι: Α') Εἰς τὰς δεσποινίδας Παν. Ι. Κρ., Στ. Γ. Ερ., Μαρ. Γερ., Ἑλ. Καφ., Βασ. Πλ., Καλ. Φιλ., Ζωὴν Τρ., Μαρ. Ρεμ., Βασ. Στρ. καὶ Πην Α. Γρηγ. — Β') Εἰς τοὺς κυρίους Δημ. Τσ., Μιχ. Γολ., Κωνστ. Καρ., Κωνστ. Π. Λαμ., Βασ. Γεωργ., Νικ. Χαδ., Αργ. Σαρ., Κωνστ. Δ. Ντ., Κωνστ. Πάντ., Π. Κολτ., Γεωρ. Βασ., Μιχ. Μιχ., Δημ. Παν., Νικ. Σιγ., καὶ Παν. Κουμ.— Βῶλος 25 Μαΐου 1905. Πάνος Καλαματιανός. (Ε, 69)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν.—*Δέων τῆς Χαιρωνείας*. Poste-restante, Λεβαδεία. (Ε, 70)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια, χρωματιστὰς καλλονὰς καὶ τοποθεσίας, τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος — Mlle Anna Th. Zlatkou, Serres (Macédoine) Turquie (E. 71)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.